

Samenwerking van Artillerie en Infanterie.

DOOR

A. A. VAN NIJNATTEN.

Kapitein der Infanterie.

Zeer terecht heeft het onderwerp: „Samenwerking van Artillerie en Infanterie” thans de volle aandacht van onze legerautoriteiten. Die samenwerking is in het hedendaagsche gevecht onontbeerlijk en moet dus ook gekend en volkomen worden begrepen. Werd tot heden slechts sporadisch een oefening ten behoeve dier samenwerking gehouden, ofschoon men den mond steeds vol had over de groote noodzakelijkheid eener innige samenwerking tusschen beide wapens, thans schijnt het ernst te worden met de toepassing der eenvoudige waarheid, dat in tijd van vrede reeds moet worden geleerd, wat te velde van ons, als kennende, zal worden geëischt.

De weg, die thans is ingeslagen om de samenwerking van Artillerie en Infanterie te leeren beoefenen (het houden van besprekingen, pé-tarde oefeningen, oefeningen met scherp), is o.i. echter niet de beste, n.l. niet de hoofdweg; deze weg voert misschien wel naar het doel, doch is slechts een zijweg vol moeilijkheden en onvolkomenheden.

Wil er een innige samenwerking zijn, een die functionneert onder alle omstandigheden, dan is nummer één noodig, dat de beide wapens elkaar volkomen kennen, dat het eene wapen precies weet, wat het aan het andere heeft, dat de Infanterie weet, wat voor steun en hulp van de Artillerie is te verwachten en dus ook redelijkerwijze kan worden gevraagd, dat de Artillerie daarentegen volkomen op de hoogte is van de nooden der Infanterie in de verschillende gevechtsphasen.

De wapens moeten de methoden en wijze van uitvoering van opdrachten, met de daaraan voor elk wapen verbonden eigenaardige moeilijkheden, den geest en het karakter, kortom het willen en kunnen van elkander grondig kennen en ook begrijpen.

Dit voorkomt teleurstelling en twijfel, alsmede houdt dit het wederzijdsch vertrouwen ongeschokt.

Wat een hoogst eigenaardigen indruk b.v. maakte het op ons Infanteristen, dat het meer dan één uur duurde (en dat nog wel onder allerlei gunstige omstandigheden) vóór de artillerie der hoofdmacht het inzetten van een regiment Infanterie met vuur kon steunen.

Wat vreemd keken wij op bij het in stelling komen der artillerie, waar dit, afgezeten, in matigen draf of stap, zoo gedekt mogelijk (bijna als een peleton zware mitrailleurs) plaats had. Luidde dan het lied der veldartillerie niet:?

Van 't paard bij 't stuk gevlogen
Dra dondert reeds een schot
Weer vlug vooruit getogen
Vernielt hij 's vijands rot.

En zegt het eerste couplet niet meer:?

Hoe rennen daar die paarden
't Is de Veldartillerie.

Ja, de wapens staan oogenblikkelijk vreemd tegenover elkaar. Vooral de infanteristen, die in een artillerieloos garnizoen dienen, hebben al heel weinig practische kennis van hun zusterwapen, dat den laatsten tijd zoo in aanzien heeft gewonnen. Zij teren nog steeds op hun onvergetelijke samenwerking (???) gedurende den laatsten rijcursus op de K. M. A., n.l. toen op het officiersexamen het Hoofd van Onderwijs met houwiterstem als vraag no. 1 voorlas: Noem de soorten en afmetingen der kruitsoorten in gebruik bij de Nederlandsche Artillerie.

Is het niet typeerend, dat bij het overbrengen van berichten, het aanbrenge van correctie, enz. de infanteristische taal moet worden omgezet in een artilleristische dito? Bestaan er misschien ook cavaleristische of genistische talen? Hoe, wanneer in het gevecht de artillerieverbindingsofficier, die den Infanteriecommandant voor die omzetting ter zijde staat, alzoo als tolk fungeert, wordt getroffen? Dan verstaat de Artillerieet., die zoo gaarne hulp verleent, de Infanterie smeekbeden niet meer. Ongelukkige infanteriecommandant, dien van hooger hand geen tolk wordt toebedeeld en toch door toevallige omstandigheden eenige kannonnen onder zijn bevelen krijgt!

Wij weten allen, dat er bij de artillerie technische uitdrukkingen en vaktermen bestaan — en schijnbaar tegenwoordig ook allerlei verkortingen — die vreemd klinken in de ooren van een infanterist van heden, doch dat mag juist niet zijn. Vooral het overdreven gebruik van allerlei vreemde klanken ontstaan door de initiaal letters van „hervorragende” woorden (als b.v. V. V. D. n.l. vuurregeling en verkenningdienst) maken het volgen van een bespreking voor een infanterist reeds zeer moeilijk. En toch hebben wij niet den indruk gekregen, dat dit noodig is voor tijdsbesparing, nu er toch niet meer wordt gerend. Men kan ook in dezen overdrijven.

Het is noodzakelijk, dat de hoogere infanteriecommandanten zoo „artilleriefähig” zijn, dat ook zij in staat zijn hun verlangens rechtstreeks aan de artillerie kenbaar te maken. Een Ct. van een regiment Infanterie heeft onder zijn directe bevelen een batterij infanteriegeschut en een batterij lichte bommenwerpers. Deze mag dus niet voor eenige duizenden links of rechts terugschrikken.

Wil er een goede samenwerking op het gevechtveld plaats hebben, dan mag geen enkele infanteriecommandant door het schijnbaar geleerde gedoe der artillerie schroomvallig of artillerieschuw worden, wat na-deelig zou kunnen zijn voor het uiten van zijn wenschen.

Weten en begrijpen is meestal ook kennen. Waar thans algemeen wordt ingezien, dat oefeningen in samenwerking hoogst noodig zijn, waar men alzoo een huwelijk tusschen beide wapens tracht te doen sluiten, vergeet men te zorgen, dat eerst de basis voor een goed huwelijk

aanwezig is, n.l. de wederzijdsche liefde. Het spreekwoord: „Onbekend maakt onbemind” geldt hier nog in hooge mate.

Noodzakelijk komt het ons voor, dat iedere bataljonscommandant minstens één jaar bij de artillerie ter kennismaking gedetacheerd is geweest — lief en leed met de 7 c.M. en de houwitsers heeft gedeeld, opdat hij precies weet, wat hem bij de noodige samenwerking te wachten staat. Ook omgekeerd dienen de hogere artillerieofficiëren bij de regimenten infanterie gedetacheerd te zijn geweest, opdat ook zij een goed begrip hebben van de infanteristische eigenaardigheden en eigendunkeligheden, met het wel en wee van een infanterieëenheid ook kunnen meevoelen en, al staan ze dan kilometers achter de voorste lijn, toch nog den hartslag voelen van den eenvoudig voorwaarts stormenden voetganger, voor wien een vuurwals misschien de reddende engel is, die hem tot bijna bovennatuurlijke prestatie zal aanzetten.

Misschien zijn er nog officieren, die, trots den geweldigen evolutionairen wind, die hen reeds lang omgeeft, geen duimbreed van hun conservatief plaatsje zijn afgeweken en van dit huwelijk, als zijnde een „mésalliance”, niets weten willen, doch wij hopen, dat hun zwak stemmetje in het democratische legerkoor niet veel meer zal zijn dan een zucht uit verleden tijden.

Het op ruime schaal wederzijdsch detacheeren van officieren moet de basis zijn voor de samenwerking — dan zullen de oefeningen, die natuurlijk noodig blijven, zoo intensief en vruchtdragend zijn, dat in dezen vol vertrouwen de toekomst kan worden tegemoet gezien.

Thans nog enkele woorden over de gehouden oefeningen.

Bij de door mij bijgewoonde oefeningen in samenwerking van Artillerie en Infanterie (op de Strijbeekse heide en in de legerplaats bij Oldebroek), werd m.i. steeds de hulp der artillerie ingeroepen op weerstandspunten, die geen geëigend doel voor de veldartillerie waren. Het wil mij n.l. voorkomen, dat niet de steun van de artillerie, die op eenige K.M. achter de voorste infanterielijn is opgesteld, moet worden gevraagd om een mitrailleurnest of een bommenwerper, die een compagniescommandant bij de tegenpartij ontdekt, of die hem het voorwaarts gaan bemoeilijkt, onschadelijk te maken. Nu zagen we toch, dat een batterij op afstanden tusschen 3 à 4 K.M. het vuur opende op een mitrailleurnest. Veel succes is hiervan o.i. niet te verwachten. Elke correctie (de artillerieet. ziet natuurlijk niets van een mitrailleur of bommenwerper, daar deze behoorlijk gecamoufleerd zal zijn) geschiedde door de infanterie uit de voorste lijn (alzo de samenwerking!), doch de ondervinding leerde ons, dat eer de gegevens zijn overgegeven langs de verschillende schakels (bat.ct., reg.ct., verbindingsofficier met artilleristische taal, artie.ct., batterijct.) *minstens* een half uur verloopt.

Als binnen het uur het vuur goed ligt, mogen we van geluk spreken. De zware mitrailleurs of de bommenwerper zullen dan hun plicht reeds lang hebben gedaan, vóór het artillerievuur op dit uiterst kleine doel

goed ligt en vermoedelijk hebben zij de aankomst van het artillerievuur reeds tijdig bemerkt, zoodat zij zeer zeker hun maatregelen zullen hebben genomen en de artillerie, hetzij uit een andere opstelling, hetzij uit een onschadelijke ruimte zullen uitlachen, als de traditioneele: „voltreffer op het mitrailleurnest” wordt gemeld.

Bovendien, hoeveel mitrailleurs en bommenwerpers zal de tegenpartij ons niet tegenoverstellen? Worden wij, infanteristen, niet op een dwaalspoor gebracht, door het steun verleenen der veldartillerie bij bestrijding van al deze kleine doelen. Dit moet toch het werk zijn van *ons* geschut, n.l. het infanterieggeschut en de lichte bommenwerpers, of van de afdelingen, wien het voorwaarts gaan minder moeilijk wordt gemaakt. Waarom zijn anders bij een regiment infanterie een batterij inf.geschut en een batterij lichte bommenwerpers ingedeeld?

Ontdekken wij van uit de voorste lijn vijandelijke artillerie, of kan een zeker onderdeel in zijn geheel niet verder, dan kunnen we onze artillerie in het geweer (beter gezegd in het kanon) roepen en belangrijke aanwijzingen geven omtrent de vijandelijke opstelling of om een vuurwals, een niederhaltungsfeuer, een vuurafsluiting, enz. verzoeken.

Voor de kleine hindernissen mogen wij den steun der artillerie, die in dezen vermoedelijk toch te laat komt, in normale gevallen niet inroepen.

Voor een groot gedeelte schrijven wij dit verloop toe aan het gebrek aan infanterieggeschut, zonder hetwelk toch eigenlijk geen modern gevecht goed is voor te stellen. Het werken met dit geschut — *ons* geschut — moet ons in de eerste plaats worden geleerd. Samenwerking tusschen de etn. in voorste lijn en den infanterieet., die het inf.geschut onder zijn bevelen heeft, is vooral zaak. Infanterieggeschut moet er komen, dat voelt en begrijpt elke infanterist.

Brengt het inf.geschut het vuur op al die kleine hardnekkige weerstandspunten, dan zal de hulp der eigenlijke artillerie niet voor alle wisselwasjes behoeven te worden gevraagd en zal dus meer tijd en zorg aan den massieven steun, die „grootte oom” ons geven zal, kunnen worden besteed.

Zoolang het inf.geschut er nog niet is, zou het wenschelijk zijn, dat bij de oefeningen een of andere batterij van 7 e.M., als zoodanig fungeerende, wordt aangewezen en zal die batterij deze vernedering(?) zich ter wille van de zoo noodzakelijke oefening voor de infanteristen moeten laten welgevalen.

Door de etn. der regimenten Infanterie zouden ook in dezen, zonder geschut, dus met pétardes, belangrijke oefeningen kunnen worden gehouden, wat in alle garnizoenen mogelijk is. Deze oefeningen zouden dan een belangrijken tusschenschakel vormen in zake de samenwerking tusschen artillerie en infanterie.

Ten slotte een enkele opmerking over het aangeven van doelen.

Gebleken is, hoe moeilijk het is de plaats van een doel duidelijk aan te geven, vooral wanneer geen kerktoren of markante hooge boom als

een, het geheele terrein beheerschend, merkpunt aanwezig is. Bij een merkpunt op den beganen grond, b.v. hoekpunt bouwperceel, levert dit zelfs bijna onoverkomelijke moeilijkheden op. Iedereen is dan ook overtuigd, dat het aanbrengen van vierkanten op onze stafkaarten, waardoor wordt aangegeven in welk vierkant een doel is gelegen, noodzakelijk is geworden. Als gevolg hiervan zal dus het vierkantsysteem er *moeten* komen. Waarom dan niet reeds in dezen zin geoefend? Er kan aan de etn., die een opdracht krijgen om de plaatsen der doelen aan te geven, toch wel een kaart met vierkantverdeeling worden verstrekt. Het is zeker, dat we in de toekomst hiermede zullen werken, waarom dan nu niet reeds hiermede geoefend?

Resumeerende verlangen wij dus:

Ruime detachering bij het andere wapen.

Oefeningen met infanteriegeschut en l. bommenwerpers.

Het aanbrengen van vierkanten op onze stafkaarten.